

Sobecký obr

Oscar Wilde

SOBECKÝ OBR

OSCAR WILDE

EKNIZKY.SK

Sobecký obr by eknizky.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

Sobecký obr

I

SOBECKÝ OBR

Každé odpoledne, když dítky vycházely ze školy, chodívaly si hrát do obrovy zahrady.

Byla to velká pěkná zahrada s měkou zelenou travou. Tu i tam tyčily se nad travou veliké květy jako hvězdy, a bylo tam dvanáct broskvových stromů, které z jara pučely do jemných, růžových a perlových květů a na podzim nesly bohaté ovoce. Ptáci seděli na stromech a zpívali tak sladce, že děti zanechávaly hry, aby jim naslouchaly.

„Jak jsme tu šťastni!“ volali druh na druhu.

Jednoho dne se obr vrátil. Dlel návštěvou u svého přítele, lidožrouta, a zdržel se u něho sedm let. Když sedm let uplynulo a ze všeho se vypovídal, co měl na srdci, neboť toho neměl mnoho, o čem by hovořil, umínil si vrátit se do svého hradu. Když přišel, uviděl, že dítky si hrají v zahradě.

„Co tady děláte?“ zvolal velmi drsným hlasem, a děti se rozutekly.

„Moje zahrada je moje vlastní zahrada,“ pravil obr; „každý to může vědět, a já nedovolím nikomu v ní si hrát, leč sobě.“ Vystavěl tedy kolem ní vysokou zeď a dal na ni výstražnou tabulku.

OSCAR WILDE

Cizím vstup se
pod pokutou
zapovídá.

Byl to velmi sobecký obr.

Ubohé děti neměly teď kde si hrát. Zkoušely hrát si na cestě, ale cesta byla tak zaprášena a plná tvrdého kamení, že se jim to nelíbilo. Když bylo po škole, chodily kolem vysoké zdi a povídaly si o krásné zahradě uvnitř. „Jak jsme tam byly šťastny,“ říkaly si.

Potom přišlo jaro a kraj byl plný kvítků a ptáčků. Pouze v zahradě sobeckého obra byla pořád zima. Ptáci nestáli o to, aby v ní zpívali, ježto tam nebylo žádných dětí, a stromy zapomněly kvésti. Jednou pozvedla hlavu z trávy krásná květina, ale když uviděla výstražnou tabulku, bylo jí dítě tak líto, že vklouzla zpátky do země a šla zase spat. Komu to bylo vhod, to byl pouze sníh a mráz. „Jaro na tuto zahradu zapomnělo,“ zvolaly, „budeme zde tedy bydlet celý rok.“ Sníh přikryl trávu velkým bílým pláštěm a mráz pomaloval všechny stromy do stříbrna. Potom si pozvaly severák, aby s nimi bydlel, a severák přišel. Byl zabalen do kožicha a zuřil po zahradě celý den a shazoval komíny. „To je rozkošné místo,“ pravil, „musíme si sem pozvat krupobití.“ Krupobití tedy přišlo. Každý den po tři hodiny rachotilo na střeše hradu, až rozbilo skoro všechny břidlicové tabulky a

běhalo kolem do kola po zahradě tak rychle, jak jen mohlo. Bylo oděno šedivě a jeho dech byl jako led.

„Nechápu, proč jaro se tak se svým příchodem opozdilo,“ pravil sobecký obr, sedě u okna a dívaje se do studené, bílé zahrady; „doufám, že nastane změna počasí.“

Avšak jaro vůbec nepřišlo, ani léto. Podzim podělil každou zahradu zlatým ovocem, ale zahradě obrově nedal nic. „Je příliš sobecký,“ řekl. Byla tam tedy stále zima, a severák a krupobití a sníh tančily kolem a v korunách stromů.

Obr jednoho rána povaloval se na loži, když zaslechl líbeznou hudbu. Zněla mu tak sladce v uších, že myslil, že to jdou kolem království hudebníci. Ve skutečnosti to však zpíval za oknem malý konopásek, ale protože obr již dlouho neslyšel zpívat ptáka ve své zahradě, zdálo se mu to být nejkrásnější hudbou na světě. Potom krupobití přestalo tančit mu nad hlavou a severák přestal zuřit, a lahodná vůně vnikala k němu otevřeným oknem. „Myslím, že jaro konečně přišlo,“ pravil obr a vyskočil z postele a podíval se ven.

A co spatřil?

Spatřil podivuhodnou podívanou. Malým otvorem ve zdi vlezly děti a seděly na větvích stromů. Na každém stromě, který viděl, bylo malé dítě. A stromy byly tak rády, že dítky přišly k nim zpět, že pokryly se květy a větvemi jakoby rukama kývaly něžně nad hlavami dítek. Ptáci poletovali kolem a

cvrlikali radostí, a květiny vyhlížely zelenou travou a smály se: Byl to líbezný pohled; jenom v jednom koutě byla ještě pořád zima. Byl to nejodlehlejší kout zahrady, a v něm stál malý chlapec. Byl tak malý, že nemohl dosáhnout na větve stromu a chodil kolem něho a hořce plakal. Ubohý strom byl ještě celý obalen jinovatkou a sněhem, a severák nad ním dul a řval. „Vylez si na mne, chlapečku, vylez,“ pravil strom a skláněl své větve tak nízko, jak jen mohl; ale chlapec byl příliš malilinký.

A obrovo srdce se obměkčilo, když se podíval ven? „Jak jsem byl sobecký!“ pravil; „teď vím, proč jaro sem nechtělo přijít Posadím toho, ubohého chlapečka nahoru na strom a potom sbořím zeď a moje zahrada bude hříštěm dětí stále a stále.“ Bylo mu opravdu líto, čeho se. dopustil.

Sešel tedy po schodech a otevřel ztichounka přední dvěře a vešel do zahrady. Ale když děti ho spatřily, tak se polekaly, že všechny utekly, a na zahradě se udělala opět zima. Jenom onen malý chlapeček neutekl, neboť jeho oči byly tak plny slz, že neviděl obra přicházet. A obr ze zadu se k němu přikradl a chopil se ho něžně rukou a posadil ho na strom. A strom ihned vypučel v květy, a přišli ptáci a zpívali v něm, a chlapeček rozprostřel obě rámě a objal rychle obrovu šíjí a políbil ho. A když ostatní děti viděly, že obr již není zlý, přiběhly nazpět, a s nimi přišlo jaro. „Je to vaše zahrada nyní, dětičky,“ pravil obr a vzal velký Špičák a zeď srazil. A když ve

dvanáct hodin lidé šli do trhu, spatřili obra hráti si s dětmi v nejkrásnější zahradě, jakou kdy viděli.

Hrály si celý den a večer přišly k obru, aby se s ním rozloučily.

„Kde však je váš malý soudruh?“ pravil, „malý chlapec, kterého jsem posadil na strom?“ Obr si ho zamiloval nejvíce ze všech, protože ho políbil.

„Nevíme,“ odpověděly děti; „odešel.“

„Řekněte mu, aby jistě zítra sem přišel,“ pravil obr. Ale děti řekly, že nevědí, kde bydlí, a že nikdy ho před tím neviděly; a obrovi bylo velmi smutno.

Každé odpoledne, když bylo po škole, děti přicházely hrát si s obrem. Ale po malém chlapci, kterého si obr zamiloval, nebylo dechu ani slechu. Obr byl ke všem dětem velmi vlídný, než, přece toužil po svém prvním malém příteli a často o něm mluvil. „Jak bych ho rád viděl!“ říkával.

Leta mýjela a obr velmi sestárnul a zeslábl. Nemohl si již hrát. Sedával tedy ve velké lenošce a díval se na děti, jak při hře dováděly, a obdivoval svou zahradu. „Mám mnoho krásných květin,“ pravil; „ale děti jsou nejkrásnějšími květinami ze všech květin.“

Jednoho zimního rána, když se strojil, podíval se z okna. Neměl nyní zimu v nenávisti, neboť věděl, že to bylo jen jaro pohřížené ve snu a že květiny si odpočívaly. Pojednou jal si mnout oči úžasem a díval se a díval. Byla to opravdu podivuhodná podívaná. V nejdlehlším koutě zahrady byl jeden strom

celičký pokrytý líbeznými bílými květy. Jeho větve byly všechny ze zlata a na nich viselo stříbrné ovoce a pod ním stál onen malý chlapec, kterého měl tak rád.

Rozradostněný obr sešel se schodů a ven do zahrady. Spěchal po trávě a přiblížil se k dítěti. A když přišel těsně až k němu, zrudla mu hněvem tvář a on pravil: „Kdo se to opovážil tě ranit?“ neboť na dlaních dítěte byly známky dvou hřebů, a známky dvou hřebů byly na nožkách.

„Kdo se opovážil tě ranit?“ zvolal obr; „pověz mi, tak abych vzal svůj velký meč a zabil ho.“

„Nikoliv!“ odpovědělo dítě; „vždyť to jsou rány lásky.“

„Kdo jsi?“ tázal se obra podivná bázeň naň padla a on před tím malým dítětem klekl.

A dítě se na obra usmálo a pravilo k němu: »Dovolil jsi mně jednou, abych si ve tvé zahradě pohrál, dnes odejdeš se mnou do mé zahrady, která je rájem.«

A když toho odpoledne dítky tam veběhly, našly obra, an ležel mrtev pod stromem, který byl celý pokryt bílými květy.